

Pastoresteam

4 januari 2014 – Nieuwjaarsdienst van de Protestantse Gemeente Enschede

Lukas 2,41-52

Psalms 84 (door het Pastoresteam gezongen in de versie 'Psalmen voor nu')

Gedachten over de nieuwe Ontmoetingskerk als 'thuis' voor mensen van hier en nu.

Richard Vissinga - Gelukkig zijn zij die vertrouwen op U

Vertrouwen speelt in de Bijbel een belangrijke rol. Want geloven is meer dan voor waar houden. Bijvoorbeeld dat God bestaat, dat Jezus is opgestaan, dat er een hemel is.

Geloven heeft vooral te maken met vertrouwen. Zoals mensen, zoals geliefden elkaar vertrouwen.

Iemand vertrouwen is geloven, dat je op hem, op haar kunt bouwen.

Genesis 12 vertelt van Abram, die geroepen wordt om zijn geboortegrond en familie te verlaten en te gaan naar een land dat God hem zal wijzen.

De schrijver van de Hebreeënbrieff zegt vele eeuwen later dat Abram door zijn geloof op weg ging. Vanuit zijn geloof heeft hij zich toevertrouwd aan deze woorden en daarin aan degene die deze woorden tot hem sprak.

Wie in de Bijbel op zoek gaat naar het woord vertrouwen, ontdekt hoe vaak het in de psalmen voorkomt.

Waar heel het leven in al zijn dimensies ter sprake komt en open gelegd wordt naar God, daar blijkt vertrouwen op God een wezenlijke rol te spelen.

In zorgelijke en ellendige omstandigheden waarin mensen komen te verkeren, rest soms niets anders dan zich in vertrouwen tot God te wenden.

Psalmdichters van lang geleden verwoordden hoe ze door op God te vertrouwen overeind bleven en niet ten onder gingen. Niet zelden was God het enige houvast dat hen was overgebleven.

Psalms 84 spreekt daar op hoge toon over.

Gelukkig zijn zij die vertrouwen op U.

Wat hou ik van uw huis! Want daar mag het gewekt, bevestigd en gevierd worden: het vertrouwen - in het huis van de Heer.

Hanneke Siebert

Wat droom ik van uw huis;

Huis, thuis, waar mensen het leven voor heel even stil zetten. Om uit te ademen, in te ademen, levensadem ingeblazen krijgen.

Huis waar je in de spiegel kan kijken; plek om jezelf onder ogen te komen. Met al je butsen en deuken, met alle glamour en glitter; je schrammen en blauwe plekken ontwaren, ónder die beschermende laag schitterend schone schijn.

Thuis waar 2 of drie mensen de moed hebben om sámen in de spiegel te kijken.

Huis waar jij en ik individu mogen zijn; waar ik en jij herkend worden als specifieke eenling. Plaats waar, rekenend mét iedere unieke ziel, in alle voorzichtigheid, samenhang gezocht wordt; verbondenheid ervaren; gemeenschap bestaan mag.

Gemeenschap die oprecht zichzelf in de spiegel bekijkt, en de schrammen en averij ziet.

Gemeenschap die de moed heeft om, mét alle gekwetstheid, verder te kijken. Gemeente die het lef heeft, kracht te putten uit haar onbelangrijkheid.

En zo haar opdracht hervindt; warme jassen uitdeelt aan wie in de kou moet slapen, het woord voert voor wie niet spreken kan, de vreemdeling welkom heet, die verdwaasd en doelloos rondloopt.

Niet omdat deze bundeling individuen de waarheid in pacht heeft. Niet omdat dit samenraapsel van mensen onmisbaar is in Gods schepping. Maar omwille van Hem, die je vandaag en morgen zomaar tegen het lijf loopt. Wat droom ik van zo'n huis.

Gerben Lubbers

2015 is voor de Protestantse Gemeente in Enschede een gedenkwaardig jaar. Het word een jaar van ontmoeten en samengaan, vanuit de vier windstreken in één kerkgebouw, in één ruimte samen - een ontmoetingsruimte, de Ontmoetingskerk.

In deze plaats van ontmoeting, zijn mensen samen in een leerruimte die meer wil zijn dan alleen woorden, meer dan alleen het verwerven van kennis. Er is ruimte voor symboliek, voor rituelen, voor tastbare ontmoetingen met gelovigen en voor het omzien naar elkaar. Ook is er plaats voor christelijke traditie en het

eigen levensverhaal van een ieder. In de ontmoeting kan het levensverhaal een plaats hebben en gevormd worden.

Deze ontmoeting is te vergelijken met een term uit het alpinisme. Degene die de berg afdaald in 'rappel' of 'abseilt' laat zich langs de rotswand naar beneden zakken, zichzelf achterwaarts in de leegte gooit en moet volstrekt zeker kunnen rekenen op een makker die het touw 'zekert' en vasthoudt of verankert. Zonder deze zekerheid kan de sprong in het onbekende niet plaatsvinden. Deze ontmoeting is niet alleen mogelijk tussen mensen. Mensen ontmoeten God en worden ziels gelukkig.

Deze plek is eveneens een confrontatieplek. Je neemt jezelf mee van buiten met alles wat je bezig houdt en wat je afleid naar binnen. Dat wat bezig houdt kunnen goede dingen zijn, maar dat wat afleid kunnen nare dingen zijn. Trekken zij door een dal van dorheid. In ontmoeting met God wordt het verandert voor het in een oase. Als een oase in de woestijn zo mooi en rijk en vol van leven!

Zo mag deze ontmoetingsplek er zijn, zo mag de Ontmoetingskerk er zijn straks ergens in dit jaar als een oase in de woestijn mooi, rijk, vruchtbaar en vol van leven! Intens verlangen gaat vooraf aan de ontmoeting. Dat verlangen biedt perspectief!

Jaco Zuurmond

Je thuis voelen in de kerk – dat gebeurt: Bij mooi orgelspel, een lied dat je raakt, een goede preek. Bij een beter gesprek tijdens de koffie, een verdiepend debat over levensvragen. Mensenhanden die samen doen wat ze vinden te doen, hier, in onze stad. Bij muziek op zondagmiddag, of bij een film op donderdagavond. Niet te vergeten op momenten van rouw en trouw.

Allemaal dingen die we samen goed kunnen.

En toch... al deze dingen doen anderen ook. Publieke rouwrituelen op de begraafplaats trekken meer mensen dan 'onze' laatste zondag. En laten we er niet schamper over doen!

Veel van wat we doen is inderdaad vervangbaar.

Wat is het ónvervangbare van kerk???

Het onvervangbare van kerk is... Het besef dat we het zonder Gods aanwezigheid niet redden. De Ontmoetingskerk kan alleen maar echt thuis voor mensen zijn als het ook huis van God is, Gods-huis...

Een gesprek wordt een ander gesprek als je dat voert in Gods huis - een debat is een ander debat als je dat samen voert 'voor Gods aangezicht' – het verhaal van jou leven klinkt anders als dat verteld wordt in deze ruimte... afscheid nemen is anders wanneer je weet dat God erbij is... ja, zelfs een expositie verandert wanneer de schilderijen hangen aan déze muren. Brood dat in deze ruimte gedeeld wordt... wordt ander brood, waar Hij zichzelf geeft.

Maar... Gods aanwezigheid hebben wij niet in de hand.

En juist dit besef vraagt heel bepaalde houding. De houding van intense ontvankelijkheid, de geopende hand, principiële openheid.

Ongekende openheid voor elkaar, allereerst. Openheid voor het verhaal van de (A)nder. Openheid ook voor andere religies – wie weet vieren we in de Ontmoetingskerk ooit Interreligieus...

De Ontmoetingskerk kan een thuis zijn voor mensen van hier en nu... als het ons lukt om – in een steeds meer gesloten wereld - het geheimenis open te houden. Het geheimenis van God. Van de ander. Van de stad waarin wij leven.

Ellen Sonneveld

Ach, hoe veel zeggend in deze psalm: die mus en die zwaluw.

Een kwetterend vogeltje, dat steeds om je heen is, altijd wel ergens in de buurt, in de heg en de bomen van de stad, zo'n heel gewone.

En één die komt en gaat, die zomer brengt en weg trekt, de warmte tegemoet.

Een mus en een zwaluw als Sippora en Mozes, als de blijver en de vlieder, beiden niks bijzonders en ach.....

Ze nestelen, een huis vinden ze. 'Uw altaren' zijn hun een thuis.

Ze komen en gaan, bouwen in de warme van het altaar, voeden hun kroost tot het uitvliegt en eigen wegen kiest.

In en uit vliegen zij, zoekend naar wat voedt, bij de altaren

én verder weg, in de straten van de stad zoeken zij

en dan, snel weer terug, om groot te brengen wie nog blijven moest.

Je hoort ze altijd kwetteren
In de tuinen van de mensen zingen zij hun lied,
Vertellen het verhaal.....ja, welk verhaal?
Van het huis? Van hun thuis? Van dichtbij, van ver?
Van de warmte, die zij zoeken?
Van nestelen en groot brengen of van de verte, die lokt?
Nooit alleen.....
altijd in zwermen.....
één zwaluw maakt geen zomer!
Zo moet een huis van God zijn:
een thuis voor wie klein is, kwetsbaar,
voor wie warmte zoekt en voedsel om te groeien,
veilig én luchtig, vol gaten, vol ruimte.
Een thuis voor de blijver, de huismus, voor wie scharrelt op het erf.
Én een thuis voor wie weer weg gaat, de zwaluw,
voor wie de zon op zoekt
verhalen brengt van ver, voedsel van elders,
Een thuis voor wie brengt en haalt en haalt en brengt,
een thuis voor wie zorgt.
Een thuis voor wie verlangt, verlangt.....!!!!
Ach, hoe veel zeggend voor ons, die mus en die zwaluw.....